

KRIMIROMÁN PSANÝ OD KONCE K ZAČÁTKU

ŘÍJNOVÝ SEZNAM

JEFFERY DEAVER

KRIMIROMÁN PSANÝ OD KONCE K ZAČÁTKU

ŘÍJNOVÝ SEZNAM

JEFFERY DEAVER

2015

Život lze pochopit jen zpětně, žít se však musí dopředu.

Søren Kierkegaard

KAPITOLA 36

18.30, neděle

Stála u okna bytu na Manhattanu a vyhlížela mezerou mezi závěsy. Trásly se jí ruce.

„Vidíte někoho?“ zeptal se jí nervózně muž, který stál u protější stěny místnosti.

„Nejsem si jistá. Možná.“ Gabriela se napjatě předklonila a zatáhla těžké závěsy, jako kdyby si někdo prohlížel okna dalekohledem. Nebo zaměřovačem odstřelovačské pušky. „Samozřejmě jsem nikoho neviděla. Ale to ani předtím, až když už bylo příliš pozdě.“ Krátce se odmlčela. „Škoda, že nemám pistoli,“ zasyčela nabroušeně. „Použila bych ji. Přísahám Bohu, kdyby tam někdo byl, použila bych ji.“

„Kdo by tam podle vás mohl být?“ zeptal se Sam Easton.

Spěšně odstoupila od okna a otočila se k němu. „Kdo? Mohl by to být kdokoliv. Mám dojem, že ten zatracený Říjnový seznam chce každý žijící člověk na světě!“

„A jak by ten člověk mohl vědět, že jste zrovna tady?“

Gabriela se hořce zasmála. „Zdá se, že už mi nezbylo jedině tajemství.“ Zaváhala a pak znovu opatrně vyhlédla mezerou. „Prostě si nejsem jistá. Připadalo mi, že tam někdo je, ale hned zase zmizel. Možná... Panebože, dveře!“ zašeptala rozrušeně.

Sam nechápavě naklonil hlavu.

„Zamkla jsem?“ vyhrkla polekaně a vytřeštila oči. Rychle vyšla z obývacího pokoje a zmizela za rohem v chodbě. Za okamžik se vrátila. „V pořádku. Všechny zámky jsou zajištěné.“

Její místo u okna nyní zaujal Sam a vyhlížel ven. „Vidím stíny a jakýsi pohyb, ale s určitostí nemůžu říct nic. Mohl by

to být člověk, ale také větve stromů ohýbající se ve větru. Ta zatracená pouliční lampa před domem nesvítí.“ Ohlédl se po Gabriele. „Nevíte, jestli předtím fungovala?“

„Nevím, ale myslím, že asi ano,“ odpověděla váhavě. „Jak by někdo dokázal vyřadit pouliční lampu?“

Sam se beze slova odvrátil od mezery mezi závěsy, přešel pokoj a posadil se na polštářek vedle Gabriely. Už dříve zaznamenala, že je v dobré fyzické kondici, ale dosud si nevšimla, jak úzký má pas a jak mohutná ramena. Svaly mu napínaly sako a bílou košili.

„Bože, já se z toho zblázním!“ vybuchla náhle. „Když si představím, čím asi Sára prochází... Co si asi myslí? Co...“ Hlas se jí zadrhl a pomalu vydechla. „Jak dlouho podle vás potrvá, než se něco dozvíme? Daniel s Andrewem odešli na schůzku s Josephem už před půl hodinou.“

Setřela si z dolního rtu krůpěj krve.

„Těžko říct,“ odpověděl Sam. „To víte, Joseph má svůj program. Ten... Prostě člověk v jeho pozici drží v rukou všechny trumfy.“

Gabriela si uvědomila, že chtěl říct *únosce*, ale včas se zarazil, aby ji ještě více neznervóznil. Znovu pomalu vydechla a stiskla si hrudník, ale zachvěla se bolestí. „Tohle čekání už o moc déle nesnesu.“

„Oni to zařídí,“ řekl Sam nepřesvědčivě.

„Skutečně?“ zapochybovala šeptem. „Joseph je šílenec. Nepředvídatelný blázen. Nelze ani odhadovat, co udělá.“

Potemnělou místnost zahalila mlha ticha, mlčení mezi dvěma cizími lidmi, kteří čekají na zprávu o osudu dítěte.

„Kdy přesně se to stalo?“ zeptal se Sam. Měl rozepnuté sako, pod nímž zářila hladce vyžehlená bělostná košile.

„Kdy ji Joseph unesl?“ opáčila Gabriela; ona se toho slova nebála. „V sobotu ráno. Včera.“

Před celou věčností, blesklo jí hlavou, ale nechtěla tuto frázi použít před mužem, kterého znala jen pár hodin.

„A jak je Sára vlastně stará?“

„Šest let,“ odpověděla Gabriela. „Pouhých šest.“

„Bože můj.“ Protáhlý obličej, suchý jako maska, přidával tomu třicátníkovi roky a teď vyzařoval znechucení. Zachvěla se mu brada.

Pokývla hlavou jako náznak poděkování za projevenou účast a po chvíli dodala: „Nesnáším neděle.“

„Vím, jak to myslíte.“ Znovu si ji celou prohlédl. Nové černé džínsy, které si koupila na útěku, když s Danielem prchali newyorskými ulicemi před pronásledovateli, jí vůbec nepadly, stejně jako nevhledná vytahaná mikina barvy mořské vody. Zaznamenal rozčuchané, kaštanově hnědé vlasy a všiml si, že mejkap má dávno setřený. Spočinul pohledem na štíhlých bocích a bujných nadrech, ovšem bez nejmenší známky milostného zájmu.

Určitě vypadám v jeho očích hrozně, pomyslela si Gabriela, ať už jsou jeho preference jakékoli.

Vstala a zamířila do rohu pokoje, kde na podlaze ležel černý batoh s dosud neodstraněnou cenovkou. Rozepnula ho, vylovila z něj menší sportovní tašku a z ní klubko vlny, dvojici pletacích jehel a rozpletený šál, na kterém dřív pracovala. Tmavě zelené a modré prameny...

Připomínaly text její oblíbené skladby.

S očima podlitýma krví znovu usedla do křesla s ošoupaným plyšovým potahem purpurové barvy, které stálo uprostřed obývacího pokoje. Sevřela klubko, ale zatím nezahájila

ten uklidňující rytmický pohyb pletacích jehel. Přiložila si ke rtům zmuchlaný kapesník a pak se podívala na původně bílou jemnou tkaninu, nyní potřísněnou krvavými skvrnami podobného odstínu jako její lak na nehty.

A pak *klap klap*, upletla pět řad. Několikrát si odkašlala, sevřela si bok pod pravým prsem a krátce přivřela oči. V ústech ucítila hořkoslanou pachuč krve.

„Neměla byste s tím krvácením zajít na pohotovost?“ nadhodil Sam se starostlivě svráštělým čelem. „Zdá se mi, že se to zhoršuje.“

Krátce se zasmála. „To by asi nebyl nejlepší nápad. Copak vám Daniel neřekl, co se stalo dnes odpoledne?“

„Aha, no jo. To mě nenapadlo.“

„S tím krvácením přežiju, dokud nezískám Sáru zpět. Potom se nechám ošetřit. S největší pravděpodobností ve vězeňské nemocnici.“ Poznámku doprovodila cynickým úsměškem.

Znovu si prohlédla byt. Když sem s Danielem před dvěma hodinami dorazili, měla jiné starosti, než aby si ho pořádně všimla. Kromě toho, že byl plný starého opotřebovaného nábytku a vyzařoval dojem dočasnosti, byl také až nepřírodně temný, zejména teď za dusného soumraku. Usoudila, že ponurou atmosféru vytvářejí hlavně vysoké stropy malých místností, jejichž stěny pokrývala šedivá tapeta s vybledlým vzorkem drobných kvítků. Zabloudila očima ke konferenčnímu stolku z tepaného železa uprostřed obývacího pokoje. Jeho zašpičatělé rohy vypadaly jako zbraně z nějakého vědecko-fantastického filmu.

Bolest...

Pohled na ten stolec jí zabrnkal na nervy, ale jako už to-

likrát během posledních dvou dnů si znovu zopakovala svou mantru: Tvůj cíl. Nesmíš myslet na nic jiného než na svůj cíl.

Sára. Tvým jediným cílem je zachránit Sáru. Pamatuj na to. Pamatuj na to. Pamatuj na to.

„Stýkáte se často s Danielem?“ zeptala se.

„Jsmo víceméně partneři,“ odvětil Sam. „Spolupracujeme s ním a s jeho firmou Norwalk Fund už skoro sedm let.“

„Kolik lidí mu podle vás řeklo, že vypadá jako herec?“ Zalétla v myšlenkách k pátečnímu večeru – opravdu uplynuly teprve dva dny? – kdy se s Danielem Reardonem seznámila. Vzpomínala i na páteční noc, na jeho vlhké čelo orosené krůpějemi potu a na modré oči s pronikavým, ale současně uklidňujícím pohledem.

„Spousta.“ Sam si znovu přešel dlaní po lesklém holém temeni. „To mě se lidi nevyptávají, jestli náhodou nejsem ten a ten herec.“ Zasmál se a Gabriela si pomyslela, že nakonec možná přece jenom má jakýsi smysl pro humor.

„A šéf vaší firmy? Andrew... Jak že se jmenuje dál?“

„Faraday,“ napověděl jí.

„Fascinující člověk. O té jeho specializaci jsem v životě neslyšela.“

„Společností, které by se zabývaly stejným oborem jako my, moc není. Andrew si vybuodoval moc dobré jméno. Cestuje po celém světě. Ročně nalétá nejmíň sto tisíc mil.“

Upletla další řadu modré a zelené. *Klap klap.*

„A vaše práce, Same?“

„Já působím v pozadí. Za scénou, chcete-li. Řídím firemní operace.“

„Takže něco jako já. Vedu kancelář naší firmy a...“ Hlas se jí vytratil a Gabriela se kysele zasmála. „Vedla jsem kancelář.“

Předtím, než se tohle stalo.“ Povzdechla si, znovu si utřela ústa, podívala se na kapesník a pokračovala v pletení, jako kdyby ji prostě už unavovalo poslouchat špatné zprávy. Pak zvedla oči od jehlic a sjela ho pokřiveným pohledem. „Šéf operací má v popisu práce i opatrování nešťastných žen?“

Otevřel ústa a chystal se k protestu, ale pak s úsměvem prohodil: „Bylo to tak zřejmé?“

Neodpověděla a pokračovala: „Vaše zapojení do téhle záležitosti může mít jediný důvod. Postarat se, abych se jim nedostala na mušku.“

„Daniel a Andrew vyjednávají s únoscem o propuštění vaší dcery. Co byste udělala, kdybyste tam šla s nimi?“

Pokrčila rameny. „Vyškrábala bych Josephovi ty jeho předělané oči.“

„Právě toho se Daniel obával. Bylo tedy lepší, když jste zůstala tady.“

„A kdybich se toho setkání přece jenom chtěla zúčastnit? Jak byste mi v tom zabránil?“

„Nejspíš bych vás snažně prosil, ať nikam nechodíte.“

Zasmála se.

„Co víte o Josephovi?“ zajímal se Sam.

Smích se vytratil jako kapka vody ve vyprahlé hlíně. „Je to sadistická bestie.“ Střelila očima k nákupní tašce z lékárenského řetězce CVS/pharmacy. Za průhledným platem se rýsovala krvavá skvrna.

Sam se na ni také podíval. „Já vím. Daniel mi o tom řekl. Neuvěřitelné. Co za člověka může něco takového udělat?“

Na chvíli zavřela oči a víčka se jí mírně chvěla. „Joseph je mohutný chlap, na první pohled gangster. Ale víte, co je horší? Je celý takový divný. Vemte si třeba ten jeho účes. Má hodně

husté, zvlněné blond vlasy, a přitom si je patlá jakousi pomádou, takže vypadá dost strašidelně. Často se usmívá, a když promluví, zní jeho hlas jako... Já nevím, ten jeho tón... Slyšel jste ho v telefonu, zní tak krutě výsměšně, že člověku naskakuje husí kůže.“

„Víte, koho mi připomíná? Jednu postavu z Batmana. Hrál ji Heath Ledger. Víte, koho myslím?“

„Ano, máte pravdu. Přesně tak mluví. Jako Joker.“

Gabriela nečekaně sevřela v pěsti rozpletený šál tak prudce, jako kdyby ho chtěla roztrhat. Během několika vteřin jako by se celá zhroutila do sebe. Hlava jí poklesla, ramena se svěsila. „Bože, tento víkend je nekonečná noční můra.“ Zkřivila rty v žalostném úsměvu. „Před dvěma dny jsem byla zaměstnaná matka, která měla ráda svou práci, a právě jsem se setkala s Danielem. A můžu vám říct, že to mezi námi opravdu klapalo. Ale teď? Unesli mi dceru. Daniel a váš šéf můžou skončit s kulkou v hlavě. Jde po mně policie a udělala jsem některé... Dnes jsem se dopustila hrozných věcí. Ach, panebože...“

Pokynula k oknu. „A Joseph zřejmě není jediný, koho bych se měla bát. Ten prokletý Říjnový seznam! Proč musel přistát na klíně zrovna mně?“

„Všechno dobře dopadne,“ uklidňoval ji, přestože oba věděli, že toto ujištění jsou jen prázdná slova.

Po chvíli se Sama zeptala: „Proč Daniel tohle všechno pro mě dělá? Každý jiný chlap by už dávno vzal roha.“

„Proč? Má na té věci osobní zájem.“

„Jaký?“

„Vás.“

„Mě?“

Sam se usmál. „Líbíte se mu. Přiznal mi to... A požádal mě, abych vám to neříkal.“

Představila si Danielovy krátce ostříhané černé vlasy, jeho hranatou bradu, živé modré oči.

Herec...

V podbřišku pocítila lehké chvění. Vzpomínka na jeho polibek, na blízkost jeho těla, jeho vůni a chuť, na orosené čelo se jí vryla hluboko do paměti. „Taky se mi líbí.“

„Tak vidíte.“ Sam na koženém polštářku poposedl. „Žádný div. Daniel dobře vypadá, je bohatý a příjemný člověk. Spousta žen ho uvidí a pomyslí si: *jackpot*. Ale nezajímá je, kdo je a jaký je uvnitř. Jdou jen po vnějšku. Daniel mi řekl, že to mezi vámi cvaklo ještě dřív, než vám prozradil, že má motorovou jachtu, několik limuzín a hromadu peněz.“

„To je pravda. Naše seznámení nepatří mezi ta nejromantičtější v dějinách vztahů mezi mužem a ženou.“ Pozorně se na Sama zadívala. „Fajn, takže se mu líbím. Ale dělá to taky kvůli tomu, co se stalo v New Hampshire, nemám pravdu?“

„On vám to řekl?“ vyhrkl Sam překvapeně.

„Ano, řekl. Muselo to být dost hrozné.“

Sam přikývl. „To teda bylo. Po těch událostech úplně změnil pohled na život. A ano, s největší pravděpodobností je to jeden z důvodů, proč vám pomáhá. Jako by splácel dluh za to, co se stalo. Bylo to tvrdé. Ostatně jako vždy, když jde o děti.“

„Jistě.“

„O New Hampshire Daniel hned tak každému nevypráví. Ve skutečnosti o tom prakticky s nikým nemluví.“

Hleděla na pletení odložené na klíně, na barevné pletence vlny. „Bože, takové nebezpečí, do kterého se s Andrewem vy-

dali. Sice to riziko zlehčovali, ale...“ Z kapsy mikiny vytáhla mobilní telefon, podívala se na displej a zase ho zaklapla.

„Nějaká zpráva?“

„Vůbec nic.“ Povzdechla si, vstala, přistoupila k baru a nalila si červené víno. Tázavě pozvedla obočí a Sam přikývl. Naplnila další sklenku, vrátila se k pohovce a podala mu ji. Oba se napili. Pochopitelně si nepřitukli, nikdo nepronесl přípitek. Nebyla na to vhodná chvíle.

Gabriela si sedla a zvedla skleničku ke rtům, pak ji ale odáhla a hlasitě si povzdechla.

„Jste v pořádku?“ staral se Sam.

Se svrastělým čelem zírala na noviny odložené na futuristickém konferenčním stolku a předkláněla se k nim. „Panebože,“ vydechla.

„Co?“

Vzhlédla k němu, oči vytřeštěné, že vypadaly jako mince. „Už vím, co to je.“

Tázavě se na ni zadíval.

„Ten Říjnový seznam, Same.“ Přesunula k němu výtisk *New York Times*. Zatímco se Sam natahoval pro noviny, pokračovala: „Už vím, co to znamená! Jednotlivé náznaky jsme měli celou dobu před očima, ale já si je nedokázala pospojovat.“ Ztišila hlas. „Je to zlé, Same. Nečeká nás nic dobrého, právě naopak.“

Než mohl nějak odpovědět, z předsíně se ozvaly podezřelé zvuky. Cvaknutí následované melodickým, jasně rozeznatelným vrzáním dveřních závěsů. O-ó. Vysoký a nízký tón. Zatuchlý vzduch v místnosti se zavlnil.

Gabriela rychle vstala. Sam Easton se sklenkou vína v jedné ruce a novinami v druhé se otočil k předsíni.

„Je moje dcera v pořádku?“ vykřikla Gabriela. „Prosím vás, řekněte mi, že je moje dcera v pořádku!“

Do obývacího pokoje vklouzl muž. Nebyl to však Daniel Reardon či Andrew Faraday vracející se z úspěšné mise se zachráněnou dcerou.

Joseph měl na sobě černou koženou bundu, na ruku natažené rukavice tělové barvy a na očích žlutě tónované zrcadlové letecké brýle. Zlatavě lesklé kudrnaté vlasy mu sahaly do poloviny uší.

Ruka v rukavici třímala pistoli, na jejíž hlavni byl nasazen baňatý tlumič z matného kovu.

„Ne!“ zalapala po dechu Gabriela a ohlédla se po Samovi.

Joseph spěšně přelétl pohledem místnost, pak se otočil k dvojici a pozvedl zbraň, jako by si s ní hrál.

KAPITOLA 35

**17.50, neděle
o 40 minut dříve**

Skladiště zůstalo ve stejném stavu, v jakém je v pátek opustil, když dokončil přípravy.

Od provlhlých zdí z neomítnutých cihel, natřených již značně strupovitou světle zelenou barvou a páchnoucích rzi, výpary z ředidel a ropných látek, se odráželo nepříjemné světlo zářivek. Jedna se rozblíkala a Joseph vstal od stolu, za nímž seděl, zašel do rohu pro smeták, jehož spečené štětiny trčely na stranu jako vlasy stržené větrem, a koncem násady roztrástil zlobící trubici. V hale totiž nebylo nic natolik pevného, aby si na to mohl stoupnout a světelný zdroj sundat. K podlaze se v oblaku zvířeného prachu snesla záplava střepů.

Budova byla podobná skladišti západně od Times Square, v němž minulé noci provedl drobný chirurgický zákrok. Tady v SoHo vládla silná poptávka po opuštěných průmyslových objektech, které se přestavovaly na soukromé rezidence, samozřejmě za astronomické částky. Tuto konkrétní budovu však zřejmě podobný osud nečekal. Postrádala totiž okna, což by prominentním právníkům a makléřům při koupi jistě vadilo. Ovšem Josephovu účelu to dokonale vyhovovalo. I nyní sotva rozeznával shluk drobných tmavohnědých skvrnek na podlaze. Před několika měsíci byly jasně červené, když jistý muž konečně prozradil, co Joseph potřeboval vědět.

Pevné cihlové zdi dokonale pohlcovaly zvuk – jekot a zmučené výkřiky.

Než se vrátil k židli, zamířil k topnému tělesu a pustil je na plný výkon. Ventilátor hnal horký vzduch páchnoucí vlhkou

plísni, přesto si Joseph ponechal na ruku rukavice z tenké látky tělové barvy. Ne však kvůli teplu, nýbrž silou profesionálního zvyku. Vzpomínal na mnohé parné letní dny, kdy nosil podobné rukavice.

Znovu se posadil na židli, přes jejíž opěradlo přehodil koženou bundu. Sundal si baseballovou čapku, prohrábl si husté prstýnky zlatých vlasů, sáhl do tašky, kterou s sebou přinesl, a vytáhl z ní typicky zeleně zbarvenou krabici ukrývající láhev šampaňského Dom Pérignon. Pak vylovil z kapsy dva mobilní telefony, vlastní iPhone a ten, který vzal v bytě, odkud pocházelo i víno v ozdobné krabici. Svůj telefon položil na stůl, uchopil druhý a prohlédl si čísla příchozích a odchozích hovorů i textové zprávy. S prsty navlečenými v rukavicích mu to šlo poněkud neohrabaně.

Odložil Samsung, natáhl nohy a zkontroloval čas. Věděl, že nebude dlouho čekat, a byl tomu rád. Neustálé napětí ho už unavovalo. V podobných chvílích měl vždycky napjaté nervy. Musel. Znal řadu mužů, kteří se uvolnili v tom nejnevhodnějším okamžiku. Dnes jsou mrtví, nebo se změnilo k horšímu, mnohem horšímu.

Ovšem i adrenalin má omezené účinky.

Zalétl pohledem ke dveřím v zadní části skladiště, zajištěným těžkým visacím zámekem. Vedly do menšího příručního skladu. Spárou pod nimi pronikalo slabé nažloutlé světlo. Jako byste z televize slyšeli Průzkumníci Doru ze stejnojmenného seriálu.

„Hej, Boots! Jdeme tam!“

Joseph se znovu zadíval na krabici se šampaňským. Na boku viděl krvavé skvrnky, šest teček v řadě jako část morseovkového zápisu SOS. Věděl, že Dom Pérignon je známá

a prestižní značka, ale dosud neměl možnost tuto vzácnost ochutnat. Připomnělo mu to, že má žízeň. Vstal a ztuhlý zimou se prkenně odšoural k příborníku v rohu haly pro láhev svého speciálního nápoje. Odšrouboval uzávěr a žíznivě vypil téměř polovinu obsahu. Pociťil uklidňující příval ostré tekutiny.

Pomalů, napomenul se v duchu.

Hned nato dopil zbytek.

Utřel si rty do rukávu a láhev postavil na stůl. Při odchodu ji samozřejmě odnese, protože na skle zanechal výmluvné stopy své DNA.

Ztěžka dosedl na židli a škulbl sebou, jak ho bodavě zabolelo v boku. Sáhł do kapsy bundy pro pistoli Glock ráže devět milimetrů, vysunul zásobník a nahradil dva nedávno vystřelené náboje. Vzpomněł si na oči oběti, které na něj zíraly v němém šoku – byla natolik otupělá, že se ani nedokázala bát. Vteřiny předcházející zmáčknutí spouště jsou vždycky zajímavé. Lidé se při nich chovají vskutku podivně. Hrdinsky, pateticky, někdy i blazeovaně. Mohł by o tom napsat knihu.

Odložil zbraň na stůl, vylovil z kapsy tlumič Gemtech, zkontroloval, zda je čistý, a našrouboval ho na hlaveň. Poté zastrčil pistoli za opasek.

Podíval se na hodinky. Lhůta uplynula před dvěma minutami. Uvažoval, jestli...

Od věkovitých dveří se rozlehlo pevné a rozhodné zaklepání.

Podíval se kukátkem, které včera nainstaloval. Daniel Reardon a jakýsi slušně vypadající gentleman. Joseph poklepal dlaní na pažbu pistole, aby se ujistil, že je zbraň přesně na svém místě, a odemkl.

KAPITOLA 34

**16.00, neděle
o 1 hodinu a 50 minut dříve**

„Gabriela McKenzieová,“ představil ji Daniel Reardon v obývacím pokoji.

„Andrew Faraday,“ usmál se starší z dvojice, která právě vešla do bytu. „Sam Easton,“ přidal se druhý a oba si s Gabrielou potřásli rukou.

Sam měl plešaté temeno, snědou pokožku, drsný obličej a bystré, pohotové oči. Andrew, šedesátník s hustými bílými vlasy, v nichž se jen tu a tam zachoval černý pramínek, učenými na přesnou pěšinku, schoval klíče od bytu do kapsy. Účes byznysmana, pomyslela si Gabriela. Nebo politika. Andrew byl štíhlejší než Sam nebo Daniel a zdaleka ne tak svalnatý. Rozhodně nebyl vyšší než sto pětasedmdesát centimetrů, ale na Gabrielu zapůsobil mnohem impozantněji než ti dva. A ne kvůli věku.

Rozený šéf...

„Jsou to lidé, o kterých jsem ti vyprávěl,“ vysvětlil Daniel. „Jsem jejich klient. Už mnoho let.“

Gabriela se s Danielem posadila na prastarou pohovku, jež vydávala intenzivnější verzi zatuchlého pachu, který se nedávno pokoušela odstranit z bytu pomocí letitého kuchyňského triku.

Pohřby, blesklo jí hlavou, pohřby...

Daniel si nalil červené víno a tázavě k ní pozvedl láhev. Odmítla. Andrew a Sam si vzali po skleničce a všichni se napili.

„Daniel mi popsál situaci,“ objasnil Andrew uklidňujícím barytonem.

„Nevím, co mám dělat!“ vyhrkla s horečnou nadějí v hlase. „Připadám si jako ve zlém snu. Ultimátum vyprší za dvě hodiny! Joseph prohlásil, že mám čas jen do šesti a že tentokrát nepřipadá prodloužení v úvahu. A potom...“ Nadechla se a ostře vydechla.

Náznaky hysterie muže znepokojily a jako by nevěděli, jak Gabrielu ujistit, že všechno dobře dopadne. Nakonec se slova ujal Andrew Faraday: „No, měl bych pár nápadů.“

Sam neustále zaléтал pohledem k Andrewovi a Gabriela hned poznala, že je v hierarchii až druhý nebo třetí. Usoudila, že bude spolehlivý a loajální.

Daniel si na pohovce přisedl blíž k ní a ona vnímala na stehně jeho teplo. Dlouhými prsty jí krátce sevřel předloktí a Gabriela si znovu uvědomila jeho sílu, které si všimla již dříve.

„Mohu vás oslovovat křestním jménem?“ zeptal se jí Andrew. Působil dojmem muže, který požádá o dovolení. Uctivý gentleman ze staré školy.

„Ano, zajisté.“ Nervózně si uhladila rozčuchané vlasy, ale pak se její ruka zarazila uprostřed pohybu.

Andrew zatím pokračoval. „Ujasněme si tedy fakta, Gabrielu, abych byl zcela v obraze. Vaši dceru unesl muž, který si říká Joseph. Je tomu tak, že?“

„Ano.“

„A požaduje dokument, o kterém mě Daniel informoval. Takzvaný Říjnový seznam, ano?“

Přikývla.

Andrewovi neunikl prázdňý pohled v jejích očích. „A Daniel tvrdí, že nemáte ponětí, co obsahuje.“

Pokrčila rameny. „Mají v něm být jména a adresy. Možná

jde o soupis zločinců, členů nějaké bandy. S jistotou víme jen to, že někteří lidé jsou pro něj ochotni zabítet.“

„A netušíte, co znamená ten konkrétní měsíc? Myslím říjen.“

Podívala se na Daniela a ten se ujal slova: „Mohlo by se jednat o nějakou událost, která se stala někdy v minulosti. V říjnu. Nebo třeba o nějaké setkání. Nebo,“ dodal temně, „se týká něčeho, co se teprve stane – příští měsíc. Když uvážím, co jsme slyšeli, bude to dost zlé. Ale na druhé straně to nemusí být nic jiného než obyčejné označení nebo jméno. Někjaká firma, možná dokonce osoba. Anebo kód. Číslo deset. Říjen je desátý měsíc.“

„Daniel také přemýšlel o anagramu,“ doplnila Gabriela.

„V angličtině nabízí slovo říjen – *October* – řadu možností. *Reboot*, *boot*, *core*, dokonce *rob*, oloupit. Ovšem bez kontextu pouze tápeme.“

„A potom je tu ten chlap, který se jmenuje Gunther a který ten seznam možná také chce. Jenomže my nemáme nejmenší tušení, jak do té věci zapadá.“

Andrew přikývl a zamyslel se. Opřel se a ukazovákem si projel vlasy. Gabriela si nyní prohlížela oblečení nově příchozích. Oba muži na sobě měli obleky – uhlazený a načesaný Andrew tmavě modrý, plešatý Sam černý. V obou případech šlo o konzervativní oděv, který musel být pekelně drahý, stejně jako košile, v prvním případě modrá, v druhém bílá. Kravaty neměli, zato na nohou boty od Bruna Magliho nebo Ferragama. Pro takové oblečení a doplňky měl její šéf přiléhavé slůvko – *primo*.

„Vím, že bych ho měla odevzdat,“ oznámila vyrovnaným tónem.

„Odevzdat?“

„Udělala bych to, kdybych měla trochu víc odvahy. Předala bych ho policii nebo FBI. Oni by už věděli, co vlastně znamená. Byla by to jediná morální věc, kterou bych mohla udělat. Jenomže já *nemůžu*. Seznam je jediná páka, kterou můžu při vyjednávání použít, abych zachránila Sáru.“ Hlas se jí zadrhl. „Cítím se strašně, ale budu ho muset dát Josephovi. Nemám na vybranou.“

„Tys tuhle hrůzu nezpůsobila,“ řekl Daniel pevně. „Může za ni Charles Prescott.“

„Charles Prescott?“ zeptal se Andrew. „Váš šéf, vidíte?“

„Teď už bývalý šéf,“ zamumlala, trhaně se nadechla a rozkašlala se. „Sára,“ vydechla a pevně sevřela víčka. „Neumím si představit, čím asi prochází.“

„Krásné jméno,“ poznamenal Sam, byla to první slova, která od úvodního pozdravu pronesl. Gabriele na něm bylo něco povědomého, svalnatá postava, nenucený postoj, klidné oči. A pak si překvapeně uvědomila: Ano, Profesor! Ale ne zaživa; tak, jak ho viděla v pohřebním ústavu, když ležel na hedvábné výstelce rakve. Pochopitelně ho pozorovala závojem slz, tehdy i nyní.

„Opravdu krásné jméno,“ potvrdil Andrew. „Ale pojďme k věci. Víím od Daniela, že Joseph chce nejen seznam, ale také peníze.“

Gabriela si konečky prstů stiskla oči, a když je odtáhla, vlhce se leskly. „Bohužel. Prý poplatek, který uhradil Charlesovi.“ Zhluboka se nadechla a pokračovala: „Jenomže já tolik peněz nemám. Půl milionu mi žádná banka nepůjčí, ani kdybych se za úvěr zaručila svým bytem. To prostě...“ Bez naděje se odmlčela.

Daniel k ní obrátil uklidňující pohled modrých očí a tiše jí řekl: „Všechno dobře dopadne, Mac.“ Ta přezdívka jí dodala odvalu, stejně jako tlak kolena na koleno, stehna na stehno i prstů na předloktí. Po chvíli ruku odtáhl, nohu však ne. Čerpala z dotyků jeho pevných svalů sílu a teplo.

„Takže Joseph chce seznam a chce peníze,“ přemítal Andrew a jeho palatinský obličej zvážněl. „Uvažme však jinou věc. Joseph podstupuje obrovské riziko. Při dopadení mu reálně hrozí doživotní trest, případně zastřelení, pokud by došlo k zásahu policejní jednotky specializované na záchranu rukojmích. Z toho můžeme usuzovat, že ve hře je víc než pouhá chtivost.“

„Skutečně?“

„Joseph je zoufalý,“ vmísil se do debaty Daniel. „Může působit jako odvážný gangster, ale podle mě je spíš vyděšený. Řekl bych, že někomu dluží peníze anebo si musí odpracovat nějaký jiný dluh. Významný dluh. Někdo na něj silně tlačí, aby se vykoupil z nějakého provinění. Nebo možná aby získal ten seznam.“

„A to je jen dobře,“ soudil Andrew.

„Dobře?“ nechápala Gabriela.

„Vždycky je lepší vyjednat s lidmi, kteří jsou zoufalí,“ vysvětlil Daniel.

„On ale zoufale nepůsobil,“ namítla temně. „Mně připadal zatraceně sebejistý.“

„Máte ten seznam?“ chtěl vědět Andrew.

„U sebe ne. Ale je v bezpečí. Schovaný v bytě jednoho mého přítele. Jmenuje se mimochodem Frank.“

„Věříte mu?“ otázal se Sam.

„No, je trochu podivín, ale ano, je spolehlivý... Pokud se

týká mě.“ Uhnula očima před Danielovým pohledem. „Ale nejsem si jistá, kam tahle záležitost směřuje. Navrhujete vyjednávání, ale já mu chci jen předat, co požaduje, a získat svou dceru zpět živou a zdravou. Nic víc.“

„Víte, Gabrielo, obávám se, že to není tak jednoduché,“ řekl Andrew po krátkém zamyšlení.

„Proč ne?“

„Daniel vám neřekl, čím se Sam a já zabýváme?“

„Ne.“

„Vlastním pojišťovací společnost. Specializujeme se na uzavírání vysoce rizikových pojistek. Pokud třeba chcete postavit továrnu v nějaké cizí zemi, kde vřou domácí nepokoje, například v Libyi nebo v Barmě, pojistíme vám vedoucí manažery i samotný podnik. A jedním z hlavních zdrojů našich příjmů je pojistné krytí únosů. Pokud v cizí zemi unesou nějakého podnikatele, většinou se jeho firma nebo příbuzní obrátí na policii. Ale jindy, zejména když nemohou z jakýchkoliv důvodů riskovat zapojení oficiálních úřadů, spolehnou se na prostředníky, jako je moje firma, a věří, že se nám podaří vyjednat propuštění a zaplatit výkupné. A přesně to chci udělat s Josephem. Postarám se, aby dostal, co chce, ovšem pod podmínkou, že propustí Sáru nezraněnou.“

„Vy se... Vy se zabýváte takovými případy?“

Andrew se usmál. „Pro mě je to všední práce. A třebaže vám to asi připadne divné, je to stejná transakce jako každá jiná. Únos, bankovní půjčka, akvizice firmy – jakmile dojde na plnění dohody, tyto případy se moc neliší. Vždycky hradíte až splátky, nikdy nedáváte nic dopředu. Kdybyste dala Josephovi to, co požaduje, hned, nezůstala by žádná pobídka, aby... držel oběť naživu.“

„Mám ten Říjnový seznam, ale peníze ne.“

„Ale vždyť ty máš peníze, Mac,“ připomněl jí Daniel.

Gabriela nechápavě pozvedla obočí.

„Daniel poskytne peníze na výkupné a hradí místo vás náš honorář,“ vysvětlil Andrew.

„Cože?“ vyjekla a otočila se k němu.

Přikývl.

„To od tebe nemůžu přijmout.“

„Nemůžeš si dovolit to nepřijmout,“ nabádal ji vážně. „Za dané situace rozhodně ne. Jiná možnost prostě není. Skrytý poklad tvého šéfa za tak krátkou dobu neobjevíme.“

„Ale...“ Zmlkla. Pak se rozplakala a zabořila tvář do jeho krku. Pevně ji objal a držel ji, i když se otřásala vzlyky a lapala po dechu, vlastně ji k sobě tiskl ještě pevněji. Ztěžka mu oddechovala do vlasů.

Andrew se zavrtěl a podíval se na hodinky. „Je tři čtvrtě na pět. Máme hodinu a patnáct minut. Jak chcete zařídit předání seznamu a výkupného?“

„Chtěla jsem mu zavolat, až seženu ty peníze.“

„Fajn, takže teď vám povím, co bych chtěl, abyste udělala. Zavoláte mu a řeknete, že máte všechno, co požaduje, ale že se s ním odmítáte setkat. Pošlete místo sebe přítele, který vám pomáhá.“

„Můžeš mu říct, že je to muž, se kterým se včera setkal,“ doplnil Daniel, „aby si nemyslel, že posíláš policajta. Klidně mu sděl mé jméno. Určitě si mě už prověřil a ví, že pro něj neznamenám žádnou hrozbu.“

„Ne,“ odmítla Gabriela pevně. „Je to *moje* dcera, koho unesli. Zajdu tam sama.“

„Půjdu já s Andrewem. Andrew proto, že je to jeho práce, a já proto, že mě Joseph zná a ví, že jsem s tebou ve spojení.“

„Je to příliš nebezpečné. Tohle po vás nemůžu chtít.“

„Není to tak nebezpečné, jak se zdá,“ poznamenal Andrew tiše. „Máme na něj určité páky. Vy máte ve svém držení ten seznam, který on tak zoufale touží získat, a my máme peníze, které chce.“

„A máme taky tohle,“ dodal Daniel a zadíval se na plastovou nákupní tašku s logem CVS/pharmacy v rohu místnosti. Byla malá, ale nešlo si jí nevšimnout, na vnitřní stěně se jasně rýsovaly tmavé skvrny. „Ví, že je to důkaz, který ukazuje přímo na něj.“

„Jak říkám, máme určité páky,“ pokračoval Andrew. „Sice nic moc, ale podle mě postačí. Takže plán je následující. Přesně v šest se sejdem s Josephem. Co se týká peněz... Dáme mu část toho, co požaduje, jako projev dobré vůle. A část seznamu, abychom dokázali, že ho máme. A budeme trvat na tom, že musíme vidět vaši dceru. Na vlastní oči, žádnou videonahrávku.“ Povzbudivě se usmál. „Potom dohodneme výměnu. Dojde k ní zítra na nějakém veřejně přístupném místě – kompletní Říjnový seznam, zbytek peněz a důkaz proti němu,“ zvedl ruce dlaněmi vzhůru, „za vaši dceru.“

Pomalou přikývla.

„Mohla bys zavolat svému kamarádu Frankovi a zjistit alespoň pár jmen z toho seznamu?“ požádal Daniel. „Nebo si pamatuješ ta, cos viděla?“

„Pamatuju si je. Celé adresy ovšem ne, jen příslušná města.“ Zapsala požadované údaje na kus papíru a podala ho Danielovi. Ten si je přečetl a schoval lístek do kapsy.

„Výborně,“ pochvaloval si Andrew. „Joseph si ta jména prověří a zjistí, že skutečně pocházejí ze seznamu... A teď k penězům. Dnes večer mu dáme jen část. Polovina toho, co

požaduje, by mohla stačit. Prokážeme, že jsme ochotní spolupracovat.“

„Sehnat dvě stě padesát tisíc dolarů je celkem snadné,“ podotkl Daniel.

Pro někoho je to snadné, pomyslela si Gabriela.

„Tak co, jsme připraveni zavolat našemu příteli Josephovi?“ položil Andrew víceméně řečnickou otázku.

Gabriela chvíli mlčky zírala na telefon a Daniel se k ní naklonil. „Zvládneš to, Mac.“

Podívala se na něj, zhluboka se nadechla, vyvolala si v seznamu příslušné číslo a stiskla zelené tlačítko.

„Pusťte to na hlasitý odposlech,“ požádal starší muž.

Okamžitě poslechl.

Za okamžik se obývacím pokojem rozlehl Josephův stršidelný hlas. „Gabriela? Haló, haló! Už jsem se začínal bát. Lhůta se blíží, ultimátum brzy vyprší. A vy zajisté víte, co se stane, když ten termín nedodržíte. Tak co, podnikla jste v poslední době výpravu za pokladem? A našla jste nějaký? Třeba za popelnicí?“

„To byla ta nejhnusnější věc, jakou kdy nějaký člověk udělal!“ vybuchla do telefonu.

„Ale jděte. Určitě bychom společně přišli na pár ještě horších příkladů, kdybychom dali hlavy dohromady, nemyslíte? Ale bylo to skutečně rozkošné, že?“ Další podivné uchechtnutí.

Gabriele se rozklepala brada. „Jak se má moje dcera?“

„Inu, popravdě řečeno je poněkud zmatená. Pořád opakuje, kde je maminka? Proč maminka nezavolá? Možná vás potěší, že volá matku, ne otce Tima. Opravdu byl tak mizerný manžel?“

„Zatraceně! Odpovězte, na co se vás ptám. Jak se daří Sáře?“

„Je v pořádku.“

„Není v pořádku a nikdy už nebude. Vaší vinou.“

„Lidi zvládnou nejrůznější traumata a nijak je to nepoznamená,“ namítl Joseph klidně. „Třeba já jsem ukázkový příklad.“

„Já vás nenávidím!“

„Škoda,“ opáčil a do hlasu se mu opět vloudil náběh melodie. „Kdybyste mě lépe znala, smýšlela byste o mně jinak. Ale k věci. Všiml jsem si, že mluvíme přes hlasitý odposlech. Umím si představit, že je tam s vámi váš dobrý přítel pan Reardon. Možná někdo jiný, ale policie určitě ne, protože po tom dobrodružství dnes odpoledne se nemůžete k policejní stanici ani přiblížit. Alespoň ne dobrovolně. Bože, vy jste si ale vybudovala pěknou reputaci, Gabrielo. Takový poprask! Jsem rád, že nepracujete jako vedoucí *mé* kanceláře. A teď mi povězte, kdo je váš avatar.“ Zasmál se vlastnímu vtipu. „Pan Reardon?“

Daniel se naklonil k telefonu. „Přesně tak.“

„Alias J. P. Morgan. Takže nakonec nejste kovboj, vyklubal se z vás tvrdý finanční kapitalista. Prověřil jsem si vás. Investiční fond Norwalk. Píší o vás se vši pompou a musím uznat, že jste působivý podnik. Aktiva ve výši dvě miliardy dolarů, pokud se nemýlím. Kdybych si chtěl spořit na penzi, nejspíš bych svěřil své prostředky právě vám. Pořád se vyhýbáte investicím do neobnovitelných zdrojů energie? Obdivuhodné. Překvapuje vás, kolik jsem si toho o vás zjistil?“

„Ani ne.“

„Takže, milý pane J. P. Morgane, vy teď zastupujete naši Gabrielu?“ chtěl vědět Joseph.

„Přesně tak,“ zopakoval Daniel.

„Předpokládám tedy, že úkol doručit mi za hodinu a něco požadované zboží padl na vaše bedra. Tvrdil jste, že ten seznam máte. Jak to zařídíte s hotovými penězi?“

Daniel vysvětlil dohodnutý návrh, podle něhož předá únosci zálohu na výkupné a několik položek z Říjnového seznamu, aby si Joseph mohl ověřit jejich pravost. Poté bude následovat celková výměna někde na veřejném místě.

Joseph chvíli mlčel a pak prohlásil: „Raději vyjednávám s Gabrielou. Nechte mě přemýšlet. Jak bychom to... Přikláním se k záporné odpovědi,“ zabručel vesele.

Gabriela se nadechla, že něco řekne, Andrew ji však gestem zarazil. Daniel se zeptal: „Jak zní váš protinávrh?“

„Všechny peníze hned teď. Pět set tisíc.“

„Nemožné!“ vyhrkla Gabriela.

„Zeptejme se malé Sary, co si myslí o nemožném, ano? Víte, co jsem dělal dnes odpoledne? Zastříhoval růže. Šmik šmik. Když se zastříhnou skoro ke kořenům, lépe pak rostou. A teď si představte...“

„Přestaňte!“ Gabriela se vyděšenýma očima obrátila na Daniela. Ten přikývl, lehce se naklonil a řekl do telefonu: „Tak dobře. Celá částka dnes večer. Pět set tisíc. Ale pouze tři jména z Říjnového seznamu. A uvidíme Sárú osobně.“

„To by šlo... Ale nejdřív se na něco zeptám a chci slyšet pravdu. Ten seznam, Gabrielo. Držíte ho ve svých něžných ručičkách?“

Čtveřice v obývacím pokoji si vyměnila zmatený pohled. „Máme ho uložený na bezpečném místě,“ odpověděla nakonec.

„Skutečně? V to doufám, protože vám musím říct, že se

mnou není radno si zahrávat. Jestli se mě pokusíte jakkoliv oklamat či podvést, následky budou děsivé. Nebudu vyhrožovat, že vaši dceru zabiju, protože to by nikomu a ničemu nepomohlo. Ale zkuste mě napálit a můžu vám zaručit, že zmizí v ilegální síti dětských adopcí a vy ji už nikdy nespatříte.“

„Ne!“ vykřikla zoufale.

Joseph nerušeně pokračoval: „A to není všechno, paní Gabrielo. Musím přiznat, že mi připadáte docela atraktivní – omlouvám se, pane J. P. Morgane, nemusíte žárlit. Je to hezká žena, nemám pravdu? Víím, že se mnou souhlasíte.“

Daniel zaťal zuby.

Joseph se opět krátce zasmál. „Pokud všechno nepůjde přesně podle mých představ, najdu si vás a pěkně si spolu užijeme. Mám hezký domek. Leží mimo město v hodně, hodně odlehlé a opuštěné krajině. Chápete tedy, Gabrielo, co je v sázce?“

Zoufale přikyvovala, než jí došlo, že ji Joseph nevidí. „Nikdo vás nepodvede! Uděláme přesně to, co chcete. Přísahám!“

„No dobře. Takže, pane J. P. Morgane, v SoHo je takové místo... Elizabeth Street, dvě budovy severně od křižovatky s Prince Street. Na východní straně ulice. Skladiště.“ Joseph nadiktoval adresu.

„Přijdu v šest. Se společníkem.“

„Kdo to je?“

„Můj pojišťovák.“

„Aha, to je rozumné. Ale nepokoušejte se o žádné hrdinské kousky, následky znáte. Sára skončí v obytném přívěsu kdesi v Západní Virginii s novou mamkou a novým tatškou a z Gabriely a ze mě se stane pár.“

Daniel zřejmě musel zmobilizovat veškerou sílu vůle, aby ovládl hlas. „Rozumím.“

Cvaknutí ukončeného spojení zaznělo jako výstřel.

Gabriela ztěžka dosedla na pohovku a vypadala tak totálně vyřízená, že ani plakat nemohla.

Andrew se zvedl. „No dobře. Ty peníze, Danieli. Nemáme moc času. Same, ty zůstaneš s Gabrielou.“

Sam Easton přikývl. „Jistě, šéfe.“

Daniel se otočil ke Gabriele a přivinul ji k sobě. „Všechno bude v pořádku, Mac,“ zašeptal. „To ti slibuju.“

Vzápětí oba muži odešli a dveře se za nimi zavřely s typickou dvoutónovou melodií.

KAPITOLA 33

**15.30, neděle
o 30 minut dříve**

Detektivové Naresh Surani a Brad Kepler seděli v další z nesčetných operačních místností v hlavní budově NYPD, ředitelství newyorského policejního sboru. Už ve třetí za poslední tři dny. Ať jdou ti vládní ouřadové k čertu!

Ve třetí – a v nejhorší. Okna poskytovala neutěšený výhled na odrolenou stěnu radnice a hladkou stěnu banky, na holuby, uzoučký pásek oblohy a na závěje holubího trusu. A ať už hnilo za kartotékami v předchozím sále cokoliv, chemickým zbráním v této díře to nesahalo ani po kolena.

„Jsou připravení?“ zabručel Kepler otázku na svého partnera.

Surani položil sluchátko do vidlice. „Jako prvnička.“

Mohl by si ty nevhodné žerty odpustit, pomyslel si Kepler nakvašeně, vždyť tu jsou v sázce lidské životy.

Jeho obličej vyzařoval podráždění a Surani očividně pochopil, neboť dodal vážným tónem: „Shromáždili se a zaujmají postavení. Tak jsem to alespoň slyšel. Zřejmě nemají čas se s námi vybavovat.“

Mluvil o taktickém týmu NYPD, o hoších – a možná jedné či dvou dívkách – z pohotovostní zásahové jednotky. Nejmodernější zbraně, samopaly, nomexové oděvy, kevlarové vesty a podobně.

Připraveni vtrhnout do objektu a zajistit pachatele.

„Nemají čas se s námi vybavovat?“ zopakoval Kepler drsně. „Oni ZOChP nezačali.“

Označení operace v posledních hodinách metamorfovalo z oficiálního názvu *Operace Charles Prescott* v pouhou zkratku *OChP*.

No a kvůli komplikacím, které případ provázely, přibyla nevyhnutelná modifikace začínající posledním písmenem abecedy a související s vyměšováním. To víte, policajti. Přirozený vývoj.

ZOChP.

„Je to naše vyšetřování,“ pokračoval Kepler. „My bychom ho měli mít pod sebou jako... jako...“ Hlas se mu vytratil.

„Nenapadá tě vhodné přirovnání?“ nadhodil Surani.

Kepler v grimase zakoulel očima.

„Vědí jistě, kde se Gabriela teď nachází?“

„Jo, jasně. Žádný strach. Mají ji pod dohledem.“

Moment, lámal si hlavu Kepler. Jako mouchy hovno, jako študáci bečku, kluk holku...

Pozdě.

„Zavolej znovu sledovačku. Ujisti se, že mají signál.“

Surani si povzdechl, ale poslechl. Krátce promluvil do telefonu, přerušil spojení a otočil se k partákovi. „Jo, mají od ní dobrý signál. Prý neskutečně dobrý. Tvrdý jako kokot. Můžu to tak říct, nebo se lidi jako já nesmějí o erekci zmínit?“

Kepler se s odpovědí ani nenamáhal. „Kde přesně je? Vědí to přesně?“

„Jo, vědí to přesně. Což je tam, kde – jak jsem už říkal – čeká v pohotovosti zásahovka. Jsou připravení na náš povel vtrhnout do objektu a zajistit pachatele.“

Jenomže to samozřejmě nebyli *oni*, kdo ten povel vydá, nýbrž *on*, kapitán Barkley.

Kepler si odfrkl. „Rád bych viděl záběry. Chtěl bych být s nimi na place. Mají přece ty podělaný kamery. Zásahovka je má. Měli by nám posílat záběry.“

„Bylo dost obtížné ji vystopovat...“

„Řekni mi něco, co nevím.“

„... to bylo nejtěžší ze všeho. Proboha, přece nemůžeš chtít HD video. Anebo lidé mé víry nesmějí...“

„Přestaň s tím.“ Kepler se bezútěšně rozhlédl po špinavých oknech a nepořádku, po stěnách, z nichž se olupoval žlučově zelený nátěr, a nasál pach zkaženého jídla... Sakra, už zase jídlo. Tentokrát však byl všechno možné, jen ne hladový.

Surani sklopil oči a uhladil si hnědé sako, které, jak si Kepler už poněkolkáté pomyslel, vůbec nesedělo k jeho nezdravě našedlé pleti. On sám měl kůži pěkně opálenou, však si to také tvrdě zasloužil. Ale na druhé straně měl na rozdíl od partnera oblek zmačkaný a na rukávu, jak si právě všiml, ho hyzdila ostudná skvrna ve tvaru ucha Mickey Mouse.

Poposedl na neskutečně nepohodlné oranžové laminátové židli a pomyslel si: Takhle to tedy skončí? Vezím až po koule v operaci, při níž mohou lidé přijít o život, a nikdo přesně neví, co se děje. A jestli se něco podělá, papaláši budou potřebovat obětního beránka. Haló, detektivové Keplere a Surani, nastupte!

Každá operace se může vyvinout na stovku různých způsobů, ale na konci si nemusíte lámat hlavu se stovkou různých způsobů, protože stačí jeden, aby se všechno podělalo. A obvykle je to způsob, na který jste ani nepomysleli.

Oba muži se neobtěžovali vyskočit do pozoru, když do místnosti nakráčel kapitán Barkley – newyorští detektivové nikdy moc neskáčou –, ale Kepler sundal nohy z protější židle a Surani odložil kávu, kterou hlasitě srkal. Detektivové, kteří žijí jako oni a řeší případy jako oni, se totiž s jiným vyjádřením respektu moc nenamáhají.

Zejména dnes, v agónii ZOChP.

„Lokalizovali jste ji?“

„Jo,“ potvrdil Surani. „A ona netuší, že jsme jí v patách. Zásahovka je na místě a vyhodnocuje možná rizika akce.“

„Vyhodnocuje rizika?“ zavrčel kapitán. „Když si odmyslím špatné filmy o policajtech, tohle by mohl říct akorát nějaký pitomý bankéř. Ale to je vedlejší. Viděli jste, co máme nového?“ vyštěkl, posadil se k počítači a přihlásil se.

O čem to starej mluví, lámal si hlavu Kepler. Měl odslouženo dost let, aby nedával před nadřízeným najevo netrpělivost, nyní to však udělal, i když jen mlčky – nakrčil opálené čelo do důrazného věčka. Očekával, že se na obrazovce monitoru objeví nějaký oficiální dokument, zpráva o sledování nebo záznam z uzavřeného televizního okruhu. Místo toho spatřil nedávno aktualizované internetové vydání deníku *New York Post*. Povzdechl si a začel se do článku, který navazoval na předchozí reportáž. Tehdy se v titulku psalo o „zranění“, nyní již o „úmrť“.

V obou příspěvcích se vyskytovala věta *Sražen a rozdrčen nákladním automobilem*.

„Já vím, vymyká se nám to z rukou,“ poznamenal Surani.

„A to je nepřijatelné!“ zaburácel kapitán. „Musíme zasáhnout. Požaduju okamžité zatčení pachatelů. Jestli si nepospíšíme, skončí to krvavým masakrem.“

„On to už je masakr,“ utrousil Surani a zadíval se na snímek mrtvol.

Barkley zlostně máchl rukou k monitoru a zavrčel: „Podívejte se, co o nás píšou. Ztracené foťáky v mobilech! To je největší problém dneška. Jsou úplně všude. Sráčí se Samsungem nebo iPhonem jsou na místě činu dřív než policie. Do

prdele! Už tam aspoň dorazili technici z kriminálky?“ zeptal se na závěr vzteklé tirády.

„Jo, ale moc toho nemají.“

Všichni tři hleděli na obrazovku. Ve vysokém rozlišení je krev hodně výrazná.

„A Gabriela je s tím chlápkem?“

„Jo,“ potvrdil Surani.

„Ta ženská se má hodně z čeho zodpovídat,“ konstatoval kapitán ponuře. Komentář postrádající vulgarismy zněl obzvlášť zlověstně. Barkley se zamyslel, nebo alespoň sklonil hlavu, jako kdyby hluboce přemýšlel, a zahleděl se z okna.

Banka, radnice, holubí trus.

„Dobře, zavolám tam, ať zásahovka přistoupí k akci. Ihned.“

„Tím by se všechno podělalo,“ namítl Kepler. „Myslím, že bychom měli ještě počkat. Zjistit, kdo všechno je ve hře, jaká jsou rizika, jaká...“

„Okamžitě vyšleme zásahovku,“ zavrčel Barkley jako člověk, který není zvyklý své příkazy opakovat. Což, jak Kepler dobře věděl, nebyl. „Děle už čekat nebudeme. Ať už se v posledních dnech dopustila čehokoliv, jestli skončí jako,“ ukázal na článek o mrtvém pod nákladákem, „bude to zlé pro spoustu lidí.“

Tím myslel sebe, myslel tím nás i celé město, blesklo hlavou oběma detektivům.

A zejména to bude zlé pro Gabrielu, chtěl dodat Kepler, ale ovládl se.

Surani popadl sluchátko, předklonil se a napjatě promluvil do mikrofonu: „Tady Surani. Máte zelenou. Můžete...“ Jeho šedohnědý obličej ztuhl. „Cože? Cože?“

Kepler a Barkley na něj zírali. Kapitánova tvář nevyzařovala příliš emocí, ale nepochybně se jej zmocnily stejné obavy, jaké zažíval Kepler.

„Cože?“

Opakování stejného výrazu brnkalo na nervy. Jestli to řekne ještě jednou, Kepler ho popadne za límec a vyrve mu sluchátko z ruky.

Další Suraniho slova ovšem zněla „Sakra, do prdele!“

Kepler vykulil oči a zvedl dlaně – výmluvným gestem žádal partnera o detaily.

To už Surani horlivě přikyvoval. „Jistě, předám vám ho.“

„Cože?“ Barkley si zřejmě neuvědomil, že opakuje po svém podřízeném detektivovi.

„Taktický velitel zásahovky má někoho, s kým byste si měl podle jeho názoru promluvit,“ upřesnil konečně Surani.

„Kdo to je?“

„Řidič od svozu odpadu.“

Barkley předvedl zatím nejhroživější zamračení toho dne. „Co má sakra nějaký popelář společného s policejní operací?“

„Poslechněte si ho.“ Surani podal nadřízenému sluchátko, jako by to byla nevybuchlá mina.

Kapitán mu ho vytrhl z ruky a chvíli mluvil s řidičem. Pak zavěsil, posadil se a po krátkém mlčení ucedil: „Máme problém.“

KAPITOLA 32

**15.15, neděle
o 15 minut dříve**

„To je strašné, co se stalo tomu muži,“ zašeptala Gabriela a utřela si slzy. „Já... já nevím, co na to říct.“

Daniel opět zaujal vyčkávací postoj: pozoroval a mlčel. Očima přejížděl ulice východní části centra města, pod zataženou oblohou pozdního odpoledne ponořené do šera. „Vzduch je, zdá se, čistý. Jdeme.“

Ušli další blok.

„Tamhle. To je ono místo, Mac. Jdeme dovnitř.“ Ukázal na úzký šedohnědý činžák ve slepé uličce odbočující z Východní jedenapadesáté ulice. Sahal čtyři podlaží vysoko a většina oken jako podezřívavé oči byla zatažena závěsy.

„Tam budeme v bezpečí.“

Hrubě se zasmála. V bezpečí. Jo, jasně.

Daniel jí místo odpovědi stiskl ruku.

Když se blížili k budově, Gabriela se neustále rozhlížela a zkoumala stíny, okna a vchody. Nespatriřla žádného policistu ani jinou hrozbu. Daniel ji zavedl do haly natřené několika odstíny modři a osvětlené elektrickými svícny z matného kovu. Vkusná výzdoba, byť ne tak docela elegantní. Na zdi vedle poštovních schránek visela kopie obrazu. Baletka, zřejmě z dílny nějakého Picassova napodobitele. Dvojice vyšla po schodech do prvního patra. Z podesty vedly dveře do dvou bytů.

Daniel odvedl Gabrielu k těm vlevo. Byt za nimi byl otočený k průčelí domu.

Klíč v zámku hlasitě cvakl a následovalo zavržení pantů – legrační zvuk, melodický. Připomínal první dva tóny americké hymny *Vlajka posetá hvězdami*.

O-oh, say can you see...

Vešli do bytu a Daniel nejprve zajistil oba zámky vstupních dveří a teprve pak rozsvítil.

Gabriela odložila nově zakoupený batoh, do kterého si uložila menší sportovní tašku, na otlučený konferenční stolek v obývacím pokoji. Daniel vedle něj položil své věci a ztěžka dosedl na solidní židli u jídelního stolu. Vytáhl iPad a připojil se k internetu, zatímco Gabriela přistoupila k oknu a zahleděla se do uličky a na prostranství před domem.

Znepokojoval ji zápach, který byt vydechoval. Připomínal jí pohřební ústav. Staré vyčichlé chemikálie, i když tady to budou spíš čisticí prostředky, ne konzervační přípravky pro uchování mrtvého masa. Vzpomínala, jak před šesti lety a dvěma měsíci cítila tentýž puch. Zvedl se jí žaludek, bolest zesílila, vztek se prohloubil. Před očima jí vyvstala představa Profesora.

Pak si vzpomněla na svou mantru.

Sára.

Tvůj cíl. Soustřeď se na svůj cíl.

Sára.

Je to jen obyčejný zápach, přesvědčovala sama sebe, který probouzí zlé vzpomínky. Přesto nad ním nedokázala jen tak mávnout rukou. Zašla do kuchyně a otevřela chladničku. Byla téměř prázdná – plechovka s kávou, máslo, scvrklý citron tvrdý jako rohovina. A v zavřené přihrádce cibule. Již taky ne nejčerstvější, ale zatím nehníla, na vrcholku rašily zelené výhonky. Vzpomněla si na Josephovy vlasy, nepoddajné, lesklé, mastné. Našla nůž, tupý, ale když přitlačí, zeleninu s ním nakrájí. Nachystala si do misky hromádku cibulových kroužků, z kredence vytáhla olej, který nalila na zaprášenou

pánev, aniž se obtěžovala ji utírat. Zapálila vařič a dala smažit cibuli i s výhonky. Duchem nepřítomná míchala pokrm, dřevěná vařečka opisovala na pánvi osmičky.

Nasládlá vůně smažení brzy přehlušila zápach, který ji znepokojoval, a zahнала vzpomínky na smrt.

Daniel Reardon stanul na prahu kuchyně. Vycítila, že ji upřeně pozoruje. Ohlédla se na jeho pohledný obličej, jenž ji tolik přitahoval. Pomyslela na páteční večer před dvěma dny. Kolik času od té doby uplynulo? Rok. Věčnost.

„Máš hlad?“

„Trochu. Ale jíst nebudu. Jenom jsem chtěla pročistit vzduch.“

„Cibulí?“ zasmál se. Měl krásný smích, stejný jako herec, jemuž se tak podobal.

„Každý večer, když jsem se Sárou, společně vaříme,“ řekla rozechvělým hlasem. „No, každý večer teda ne, ale většinou. Ráda míchá. Umí to dokonale. Občas žertujeme, že...“ Náhle zmlkla, zhluboka se nadechla a odvrátila se od něj.

Dotkla se hrudní kosti a sykla bolestí. Daniel k ní přistoupil, cípem kapesníku jí setřel krev z koutku úst a pak ji objal. Přejížděl jí rukou po páteři, narazil na zadní díl podprsenky pod tlustou mikinou a skončil v dolní části zad. Přitáhl ji k sobě. Ztuhla a slabě zasténala. Naklonil jí hlavu dozadu a nedbaje zaschlé krve na rtech ji tvrdě políbil. Znovu zasténala a zamračila se, takže ji pustil.

„Promiň,“ zašeptal.

„Nemusíš se omlouvat.“

Přitiskl obličej k její tváři a ještě jednou ji přitáhl k sobě, pak ale ustoupil. Zdálo se, že se k tomu musel donutit. Gabriela zhasla hořák a společně se vrátili do obývacího pokoje.

Rozhlédla se po bytě. Sterilní, opotřebovaný, ve stylu vybledlé elegance, jako když se dobře placeným zaměstnancům po odchodu do penze sníží životní úroveň. Zašlý nábytek před deseti patnácti lety představoval špičkovou kvalitu, dnes byl omšelý a poškrábaný. Čalounění trpělo pod příliš mnoha zadnicemi, koberec pod příliš mnoha podpatky.

Nehezký byt, ano.

Ale byl tichý. A v ústraní.

Bezpečný...

Výzdoba se nesla v námořnickém duchu. Obrázky lodí na rozbouřených vlnách, námořnické památky, lodní lucerny, rybářské náčiní.

Gabriela se zadívala na dřevěnou polici s vystavenými uzly, která visela na stěně.

„Tvoje?“

„Jo, jo, vázal jsem je já. Byl to můj koníček.“ Přeletěl pohledem po sbírce nejméně dvou desítek námořnických uzlů. „Každý z nich se nějak jmenuje.“

Další stěna byla zasvěcena fotografiím. Všiml si, kam se Gabriela dívá. „Nejsou tak dobré jako tvoje.“

„Máš tady jednoho Edwarda Westona a jednu Imogenu Cunninghamovou. A Stieglitze.“

„Nejsou to originály, pouhé reprodukce.“

„Ale dobré. Kvalitní kousky. Vybral sis opravdu dobře. Weston byl průkopník. Cunninghamová také, i když podle mě jí něco scházelo.“

„A tady to by se jistě líbilo tvé dceři.“ Na další stěně visel starobylý jezdecký bičík a pár ostruh.

Gabriele vyvstal před očima zřetelný obraz Sáry.

Sára...

Vycítila, že se Daniel chystá otevřít vážné téma. Nemýli-la se.

„Mac, znám pár lidí, kteří nám pomůžou.“ Ukázal bra-dou na svůj iPad, na kterém přijímal a odesílal elektronickou poštu.

„Pomůžou nám?“

„Jsou dobří a my je potřebujeme.“

„To po tobě nemůžu žádat.“

„Nežádala jsi,“ usmál se Daniel. „Kromě toho jsem tvým velkým dlužníkem. Byla jsi to ty, kdo přišel s princetonským řešením. Nevím, co by se stalo, kdybys tam nebyla. Zřejmě hotová noční můra.“

„Určitě bys to zvládl i beze mě.“

„Ne,“ namítl, „zachránilas mi život.“

Gabriela se skromně pousmála. „Kdo to je, ti lidé?“

„Pár chlápku, co s nimi už roky spolupracuju. Jsou chytří a právě takové potřebujeme.“ Sledoval její těkající oči. „Vrátí se ti v pořádku, Mac. To ti zaručuju. Sára bude v pořádku.“

Záruka, pomyslela si Gabriela. Divné slovo. Slovo, jemuž nelze věřit. Jemuž by se nemělo věřit.

Ostatně podobně jako slovu *věřit*.

Nebuď tak cynická, pokárala se v duchu.

Ale bylo to těžké. Gabriela byla v jádru cynik. Stala se ta-kovou kvůli Profesorovi.

Představila si jeho nehybnou tvář, jakoby voskovou, ob-klopenou saténem. Materiálem, který se naučila nesnášet.

„Už brzo tu budou,“ Přimhouřil oči a podíval se na ni. „Na co myslíš? Soudím, že na něco důležitého.“

„Ne,“ opáčila tiše.

„Ne, jako že nemyslíš, nebo ne, jako že mi to neřekneš?“

Určitě platí druhá možnost, protože na něco myslet musíš. Není možné nemyslet na nic.“

Snažila se formulovat odpověď tak, aby nevypadala hloupě, což bylo rovněž obtížné. „Spousta lidí se odvrátí, když se stane něco zlého. Bojí se, dělají si starosti, že je bude někdo obtěžovat, že se ztrapní. Ale ty nechceš připustit, aby to Josephovi prošlo, a děláš to pro mě, pro ženu, kterou znáš jen dva dny.“

Usoudila, že Daniel Reardon se nedokáže začervenat, viděla však, že jej svými slovy uvedla do rozpaků. „Budu mít kvůli tobě komplex.“ Rozhlédl se a setrval pohledem na baru. „Potřebuju se napít. Co ty? Víno? Něco ostřejšího?“

„Ne. Já prostě... Teď ne.“

Otevřel láhev cabernetu a nalil rubínově červenou tekutinu do sklenky. Dlouhý doušek jako by zaplašil její vděčnost. Dal si ještě jednu. „Měli bychom si promyslet další kroky. Andrew a Sam přijdou každou chvíli. Nejprve bychom měli zavolat té komplikaci a ujistit se, že je doma.“

Komplikace...

Usmála se tomu slovu. Pak probrala kontakty ve svém mobilním telefonu, až našla Franka Walshe a zavolala mu. „Nebere to.“ Poslala mu textovou zprávu. „Jsem si jistá, že seznam je v bezpečí. Není důvod, aby nebyl.“

Daniel zachoval klidný výraz, přestože mu určitě táhlo hlavou: Bez toho seznamu je tvoje dcera mrtvá. A nepotrvá dlouho a její vrah, ten hajzl Joseph, půjde po tobě.

Nemusel samozřejmě dodávat, že nepotrvá dlouho a Joseph půjde i po něm.

Vtom jí však zabzučel mobil a Gabriela mrkla na displej. Objevilo se návštějí textovky. Letmo se usmála. „Od Franka.“

Dnes v noci nikam nepůjde a zůstane doma. Všechno v pohodě.“

„Dobře, o jednu starost míň. Ale nevím, co si mám myslet o tom, že máš pana Franka ‚Komplikací‘ Walshe na seznamu rychlých voleb. Raději bych na jeho místě viděl sebe.“

„Můžu tě přesunout na druhé místo v pořadí.“

„Jenom na druhé?“

„První je máma.“

„Tak to беру.“

Daniel přistoupil k vysoké prosklené mahagonové skříňce se stereosoupravou. Zhruba z poloviny sedmdesátých let, usoudil, i když obsahovala některé modernější prvky. Naladil rádio na místní stanici. Po pěti minutách nepěkné hudby a ještě horší reklamy byl čas na zprávy. Vtom k němu přistoupila Gabriela a hudební skříň vypnula.

Daniel se na ni překvapeně zadíval. „Nechci o tom nic slyšet,“ řekla vehementně s pohledem upřeným na ovládací prvky. „Nechci slyšet nic o tom, co se dneska stalo. Ani slovo! Určitě to bude ve zprávách. Nebudou mluvit o nikom jiném než o mně!“ Hlas se jí znovu zadrhl.

„To bude dobré, uvidíš...“

Škubla sebou, když se rozezněl zvonek interkomu – hlasitě jako alarm. „Daniel?“ ozvalo se slabě z reproduktoru. „Tady Andrew.“

Daniel stisknutím tlačítka odemkl domovní dveře a mávl na Gabrielu uklidňujícím gestem. „Dorazila kavalerie.“

KAPITOLA 31

**14.15, neděle
o 1 hodinu dříve**

Detektiv Brad Kepler se díval, jak jeho šéf čte tiskovou zprávu poprvé, podruhé a ještě jednou.

Kapitán Paul Bradley vzhlédl od papírů k tiskovému mluvčímu NYPD, roztřesenému mladíkovi s úporným akné, jenž seděl před ním v této pekelné díře, která se nazývala operační místnost. Pak beze slova sklopil zrak a znovu se začel do textu.

Jeho žaludek vydal zvuk podobný motocyklu značky Harley Davidson a všichni přítomní předstírali, že nic neslyšeli.

Kepler věděl, že téměř každou neděli touhle dobou se Barkley láduje rostbífem, který jeho manželka umí dokonale připravit, a když se žena nedívá, hází do sebe plné vidličky šťouchaných brambor plovoucích v másle. Detektiv o těchto gurmánských hodech věděl proto, že ho kapitán několikrát pozval na oběd. Uchoval si na tyto události tři význačné vzpomínky: Barkley opakující pořád dokola košilaté vtipy, vskutku vynikající rostbíf a pak hledání způsobu, jak přimět kapitánovu vševědoucí dceru-středoškolačku, aby konečně zavřela hubu. Bohužel nikdy na žádný nepřišel.

Sám si nyní tu tiskovou zprávu přečetl.

Fred Stanford Chapman, 29 let... Manželka Elizabetta, 31, dvě děti, Kyle a Sophie... Na dnešní večer je plánován chirurgický zákrok s cílem odstranit kulku, která uvázla v blízkosti srdce... Vyšetřování pokračuje... Prognóza není dobrá...

A tak dál, a tak podobně.

„Kolik bylo telefonátů?“ zeptal se Barkley mladíka.

„Z médií? Nejméně stovka.“

„Nepřehánějte!“ odsekl kapitán.

Asi nepřehání, pomyslel si Kepler. Jeho partner Naresh Surani s ním zřejmě souhlasil.

„Chtěl jsem to udržet pod pokličkou,“ postěžoval si Barkley.

„Přestřelku?“ podivil se mladý tiskový mluvčí.

K čemu tady toho vola držíme?

„Ano, přestřelku. Uprostřed podělaného Manhattanu. Nechtěl jsem, aby se z ní stala mediální aféra. Zdá se však, že mi to moc nevyšlo, co? Ta informace se nějak dostala ven. Někde je tu trhlina jako *Titanik*.“

Titanik nebyla trhlina, opravil ho Kepler. *Titanik* byla loď, která šla ke dnu kvůli trhlině.

Námítku pochopitelně nevyšlo nahlas.

Barkley cvakl propiskou a začal zprávu korigovat.

Kepler tak získal čas rozhlédnout se po novém doupěti, druhém řídicím centru, které bylo během posledních osmačtyřiceti hodin operaci Charles Prescott, zkráceně OChP, přiděleno. Jistě, zločinci zrovna měli své špatné dny a malé akce jako OChP pro získání prestiže oddělení moc neznamenaly, takže museli vzít zavděk každou místností, která se naskytla. Tahle však byla vysloveně tristní. Obdélník šest krát čtyři metry byl sice vybaven několika monitory s vysokým rozlišením, jejich obrazovky však zůstávaly slepé a zřejmě nebyly vůbec napojené na síť. Poškrábané stěny – nic nového pod sluncem – a laciný úřední nábytek. Třetinu podlahové plochy zabíraly přeplněné kartotéky a něco tu smrdělo, jako kdyby kdysi dávno zapadl za jednu ze skříní na spisy obložený chleba a nikdo se nenamáhal s jeho odklizením.

No, aspoň že už to horší být nemohlo.

Barkley posunul papír tiskovému mluvčímu jako hokejový puk. „Upravte to. A mimochodem, nebudu situaci vůbec komentovat, snad kromě toho, že vyšetřování pokračuje. U toho zůstane. Víc ani slovo.“

„Ale stovka telefonátů, pane,“ naléhal mluvčí.

„Vy jste ještě tady?“ Kapitán vydal silně nesouhlasný zvuk, který tentokrát vyšel z jeho hrdla, ne z útroh.

„Ano, pane. Promiňte, pane.“ Tiskový mluvčí policejního oddělení se vypařil.

Proč sakra ten cucák vůbec nosí bouchačku? pomyslel si Kepler.

Barkley se otočil ke dvěma detektivům, kteří seděli u otlučeného laminátového stolu. „Panebože,“ ulevil si a ukázal na kopii tiskového prohlášení, která ležela před Keplerem.

Fred Stanford Chapman, 29... Střelné zranění...

Potom šéf změnil téma. „A teď ještě ona.“

Nemusel upřesňovat, že myslí Gabrielu. V dané chvíli neexistovala jiná žena, která by mu působila takové starosti.

„Včera jsem vám řekl, že ji chci mít pod dohledem. Čtyřicet hodin denně a sedm dní v týdnu. Co se sakra stalo? Byli jste u ní doma, ne? Kamery, mikrofony...“

Ona.

Brad Kepler pokrčil rameny. „Dala nám tip. Víc jsme o ní nevěděli. A potom začala používat únikovou taktiku.“

„Co to k čertu znamená? Mně to připadá jako z mizerného policajtského filmu.“

„Ale,“ dodal Kepler, „pořád ji máme na očích.“ Podíval se na svého partnera. „Že jo?“

Surani zavolal sledovačům, chvíli hovořil, pak zakryl dlaní mluvítka a řekl Barkleymu a Keplerovi: „Jsou jí nablízku. Je to ospravedlnitelné.“

Což znělo jako z ještě horšího policajtského filmu.

Ospravedlnitelné?

„Jak se vám podařilo na ni nalepit, když jste ji u ní doma ztratili?“ vyptával se kapitán.

„Brad na ni nasadil GPS,“ vysvětlil Surani.

„Jak se to k čertu povedlo?“ Kapitán svraští široké čelo v typické grimase, kterou používal ke zdůraznění svých slov. Řada detektivů včetně Keplera se ho naučila dokonale napodobovat.

„Nedávala pozor. Panoval tam chaos, zbraně, křik, lidi se vrhali do úkrytů. Strčil jsem jí majáček do kapsy.“

Šéf měl radost, to Kepler dobře viděl, ale povaha jej přiměla položit otázku: „Myslíte, že to byl dobrý nápad? Přijde mi to nebezpečné.“ Kapitán jako by nikdy nedokázal říct *Dobrá práce*.

„Nebezpečné?“ zopakoval Kepler nechápavě. „Upřímně řečeno, takto jsem o tom nepřemýšlel. Prostě mi to v té chvíli připadalo jako nejlepší řešení. Napíchnout ji a zmizet.“

„Provedl to hodně dobře a zcela nenápadně,“ hájil parťáka Surani, jehož popelavá pleť pod nelidským osvětlením v ponuré operační místnosti ještě více zešedla. „Ona vůbec nic netuší.“

„Mikrofon?“ Kapitán si prohrábl krátce zastřižené bílé vlasy, díky nimž vypadal jako zasloužilý kongresman – jednou, podruhé, pak potřetí. Prohlížel si Keplera, jako kdyby schvaloval jeho působivé opálení. Nebo neschvaloval.

„Ne, jenom majáček. V podzemce jsme ji na chvíli ztratili.“

Newyorské metro má rozsáhlou síť stanic a je rychlé a efektivní. To znamená, že mohlo Gabrielu dopravit na kte-

rékoliv místo uvnitř oblasti zahrnující několik stovek čtverečních kilometrů. A navigační vysílače GPS pod zemí nefungují.

„Potom se však zase vynořila. Systém pro porovnávání obličejů ji identifikoval na záznamu kamery u východu jedné ze stanic v centru města. Od té doby máme silný, nepřerušovaný signál.“

„Dokud se nerozhodne zase odjet metrem. Třeba linkou A.“

„V podzemce žít nemůže,“ poznamenal Surani. „Jídlo tam pěkně smrdí. A sprcha? Raději nemluvit.“ Vysloužil si odsuzující pohled od Keplera. Jeho vtip byl víc než jen hloupý, on to žádný vtip nebyl.

„A byla s tím chlapem, jo?“

„Ano, přesně tak.“

„Držte se jí. Ale každý, kdo ji sleduje, musí zůstat neviditelný. Je vám to jasné? Když se sledování podělá, mohou umírat lidé. A to se za mé služby nestane.“

Proč by nemohlo? přemítal Kepler o kapitánově kategoričtém prohlášení. Nemůžete přece ochránit všechny nevinné v New Yorku, nebo snad ano, šéfe? Když se nad tím zamyslíte, musíte přiznat, že za ty roky zemřela během vaší služby spousta lidí.

Surani řekl jen: „Podle našich instrukcí se mají všechny týmy držet mimo dohled. Poblíž, ale ne na očích.“

Do místnosti strčil hlavu jeden z náměstků policejního ředitele. „Promiňte, pánové, potřebuju zabrat tenhle salonek.“

„Cože?“ vyletěl Barkley. „Stěhovat operační centrum? Už zase? Děláte si ze mě srandu?“

Bělovlasý korpulentní lampasák pokrčil rameny a jeho obličej vyjadřoval mírnou dávku soucitu. „Dostali jsme tip na teroristickou buňku a potřebujeme volnou linku ISDN. V jiných kancelářích nefungují.“

„Teroristé. Dostáváme ročně asi tak tisíc tipů na teroristy. Proč je zrovna tento tak důležitý?“

„Případ vedou federálové a zdá se, že je to hodně vážné. Mohli by to uzavřít během dvou tří týdnů, takže mají prioritu. Teroristé cílí na infrastrukturu, takže si umíte představit, jaká by z toho vznikla mela. Máte deset minut, abyste si našli nové hnízdo.“ S těmito slovy zmizel. Kepler se podíval na Suraniho a poznal, že jeho partner se sotva ovládl, aby zavřeným dveřím neukázal zdvižený prostředníček. Vyměnili si úsměv.

Barkley se s povzdechem zadíval na hromadu papírů rozházených po stole. Jeden z nich měl hlavičku *Investice Charlese Prescottta*.

Na druhém se skvěla kopie tiskového prohlášení.

Na dnešní večer je plánován chirurgický zákrok s cílem odstranit kulku, která uvázla v blízkosti srdce...

„Zvládneme to. Víím, že to zvládneme.“ Toto chabé ujištění pocházelo od Keplera.

V té chvíli zazvonil Suranimu mobilní telefon. Beze slova poslouchal a pak přerušil spojení. „Sledovačka. Gabriela a Reardon jsou znovu v pohybu. Na rohu Osmačtyřicáté a Sedmé. Směřují na západ. V blízkosti jsou dva civilní vozy, ale drží se z dohledu.“

V blíž-koo-sti.

Panebože, pomyslel si Kepler.

Barkley odstrčil Prescotttovu složku, jako kdyby mu při-

pomínala špatnou medicínskou diagnózu. „Je ten maják spolehlivý?“ zeptal se.

„Jasně,“ ujistil ho Kepler. „Baterie vydrží několik dní a dokáže určit polohu na půldruhého metru.“

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!